

ПОЛЕ ЙОГО ІМЕНІ

31 грудня 2000 р. минає 20 років, як пішов з життя головний агроном радгоспу, людина виключно душевної краси, доброти, людина, яка понад усе любила село, землю, людей, — Федір Степанович Микитенко.

Народився Федір Степанович 19 травня 1919 року в с. Валява Городищанського району Черкаської області в сім'ї робітника-шахтаря. Батько весь час працював на шахтах Криворіжжя, а мати до 1931 року займалась сільським господарством. В 1931 р. він з матір'ю переїхав на Криворіжжя, де поступив у 5-й клас Червоногвардійської СШ, яку закінчив у 1938 році. Після десятирічки — тримісячні педагогічні курси в м. Дніпропетровську, а згодом — учительвання в Комісарівській НСШ.

В 1939 році Федір Степанович поступив у Криворізький гірничий інститут, але після 2-місячного навчання був призваний в армію, а звідти направлений в Подільське артилерійське училище, яке закінчив в червні 1941 року. На початку Великої Вітчизняної вій-

ни служив в арtpолку на посаді заступника командира батареї Західного фронту. А в кінці серпня разом з частиною потрапив в оточення. В тяжких боях частина була розгромлена, і до грудня Микитенко перебував на окупованій території, займаючись партизанською діяльністю. Після розгрому партизанського загону повернувся в рідне село. В травні 1942 року Федір Степанович перебрався до батьків на рудник Красногвардійський Криворізького району, де в скорім часі зв'язався з підпільною партизанською організацією в радгоспі «П'ятихатський» Петровського району Кіровоградської області. Після її розгрому він з товаришами, з дозволу підпільного центру, перебрався в партизанський загін ім. Ворошилова в Чорний ліс Знамянського району Кіровоградської області, де був призначений командиром взводу.

В грудні 1943 року, з'єднавшись з військами Червоної Армії, Федір Степанович пройшов спецперевірку, його було поновлено в правах офіцера, а опісля призначено командиром взводу. В цій частині до кінця війни боровся з окупантами, був двічі поранений. В грудні 1946 року демобілізувався, а в серпні 1947-го поступив у Боярський сільськогосподарський технікум бджільництва, який закінчив у вересні 1949 року. Працював агрономом Смотрицького райвідділу сільського господарства Хмельницької області, викладачем Межирізької сільськогосподарської школи, заочно закінчив Львівський сільськогосподарський інститут і з жовтня 1963 року почав працювати агрономом-насіневодом радгоспу «Тучинський», а з січня 1978 року — головним агрономом.

Коли вчився в інституті, всі екзаменати складав тільки на відмінно, дуже соромився бути дорослим і чогось не знати зі своєї спеціальності. Якщо відчував, що не знає гарно програмового матеріалу — на екзамені не йшов, вивчав матеріал. Був досить скромним. Ніколи не носив краватки й портфеля. До цього привчали умови, в яких жив, і виховання, яке одержав при радянській владі.

Разом з дружиною Євдокією Леонтиївною виховали трьох дітей — дві доньки та сина. Дуже любив розповідати про бджіл, їх розмноження, утримання, догляд. Мав гарну пасіку, а дружина доглядала радгоспну.

Вже коли Федора Степановича Микитенка не стало, вдячні робітники радгоспу назвали одне поле його іменем. Тут був встановлений пам'ятний знак з його фотопортретом, а потім — стела з барельєфом агронома і викарбуваними на ній словами: «Хліб — це життя. Він вічний, як і мати, як Батьківщина. Вслухайтесь в слово «жива». Воно дихає вогнем, спекою бою. І Федір Степанович, як солдат на війні. Війни вже немає. Але хлібний фронт для Микитенки ніколи не кінчався. Він ним дихав, жив і творив, і ростив хліб.

Зупинись, перехожий. Вклонись йому. Він силу науки вливав у колосок, у зерно. Вдячні хлібороби і назвали це поле полем Микитенка».

І дійсно. Тут перехожі зупинялись, вчитувались в ці слова, поринали думкою в їх зміст, переписували їх, клали квіти до підніжжя стели. Тут побували делегації не тільки з України, а й Болгарії, Чехословаччини, Польщі. Ці слова вони повезли до себе на батьківщину разом з фотографією стели на Микитенко-

вому полі.

Йому вклонялися всі як людині праці, яка ніколи не знала втоми, не мала споколю. Його стихією було поле. Він відчував його мову, його подих. Радів засіяним ланам, радів дружним сходам, коли наливався і дозрівав вагомий колос, радів рясним урожаям зернових, цукрових буряків, картоплі та інших сільськогосподарських культур. Працюючи за науковими технологіями, зробленими директором радгоспу Миколою Пилиповичем Зінчуком по вирощуванню зернових, картоплі, цукрових буряків, кормовиробництву, з року в рік збільшувалася урожайність цих культур та значно зросло виробництво продуктів тваринництва, оскільки кормова база стала міцною. Робітники повірили директору радгоспу, головному агроному, значно зросла трудова дисципліна, ставлення до праці. Члени ланок самостійно доглядали і вирощували цукрові буряки і не було потреби ввозити жінок на їх догляд з інших регіонів.

Як людина, Федір Степанович був досить ввічливим, доброзичливим, безкорисливим. Дуже любив читати художню літературу, любив шахи, спорт. «Спортивну газету» перечитував з першої до останньої сторінки. Люди любили, поважали його, прислухались до порад.

Федір Степанович часто виступав перед молоддю зі спогадами про пережите, про участь у боротьбі проти фашизму. Він прожив досить важке і складне життя і зсього досягнув сам в своєму житті і залишив людину з великої пітери. Товариші по роботі згадують його як хорошого фахівця.

Володимир АНДРІЙЧУК.
с. Тучин.